

Sygn. akt: III U 248/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2015r. w O.

sprawy z odwołania W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość składki

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 10.03.2015r. **nr** (...) **znak** (...)

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla W. M. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą za listopad 2013r. stanowi kwota 1.505,28 zł.

Sygn. akt IIIU 248/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.03.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. stwierdził, że podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. M., podlegającej ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wynosi za listopad 2013r. – 9.031,28zł.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła W. M., żądając jej zmiany poprzez przyznanie jej prawa do zmniejszenia deklarowanej maksymalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc listopad 2013r. w związku z przebywaniem na zasiłku chorobowym w okresie od 6.11.2013r. do 30.11.2013r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podnosząc, że w przypadku gdy podstawa wymiaru składek jest określana jako kwota deklarowana, brak jest podstaw do późniejszej jej korekty przez płatnika

składek poprzez pomniejszenie jej wysokości, jeśli zadeklarowana wysokość mieściła się w granicach określonych obowiązującymi przepisami.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...). W dniu 5.12.2013r. ubezpieczona opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne za miesiąc listopad 2013r. od zadeklarowanej podstawy w wysokości 9.031,28zł. W okresie od 6.11.2013r. do 30.11.2013r. W. M. przebywała na zwolnieniu lekarskim i za ten okres otrzymała zasiłek chorobowy. W dniu 4.01.2014r. ubezpieczona złożyła deklaracje korygujące dokumentów rozliczeniowych, w których zmniejszyła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne do wysokości 1.505,28zł., uwzględniając okres przebywania na zasiłku chorobowym.

Organ rentowy w dniu 16.02.2015r. wszczął w związku z powyższym postępowanie wyjaśniające, a następnie decyzją z dnia 10.03.2015r. uznając, że brak jest podstaw prawnych do zmniejszenia deklarowanej maksymalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za listopad 2013r. w związku z przebywaniem przez ubezpieczoną na zasiłku chorobowym w okresie od 6.11.2013r. do 30.11.2013r., stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. M. podlegającej ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wynosi za listopad 2013r. – 9.031,28zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy były pomiędzy stronami bezsporne. Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się natomiast do wykładni przepisów prawa materialnego.

Stosownie do treści art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku. Art. 18 ust. 9 cyt. ustawy stanowi, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Stosownie do ust. 10 zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku. Art. 18 ust. 8 zawiera więc generalną zasadę, od której wyjątki ustawodawca wskazał w ust. 9 cyt. przepisu. W przekonaniu Sądu Okręgowego prawidłowa interpretacja ust. 9 i 10 art. 18 ustawy systemowej wskazuje, że nie chodzi o zawężanie możliwości proporcjonalnego pomniejszania jedynie najniższej podstawy wymiaru składek, ale podkreślenie, że nawet najniższa podstawa wymiaru podlega proporcjonalnemu pomniejszeniu. Skoro prawo do proporcjonalnego pomniejszenia podstawy wymiaru składek ustawodawca przyznał osobom deklarującym minimalną podstawę wymiaru składek, to tym bardziej takiego prawa nie mógł pozbawiać ubezpieczonych, którzy zadeklarowali wyższą podstawę wymiaru składek od minimalnych. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do naruszenia zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych w zakresie obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne. Taki pogląd wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 01.10.2014r., wydanym w sprawie III AUa 363/2014., LEX nr 152767, jak też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 19.02.2014r., w sprawie III AUa 705/13, LEX nr 1451677 i Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 29.08.2013r. w sprawie III AUa 2257/12, LEX nr 1372271.

Odnosząc się natomiast do terminu wskazanego w art. 41 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w ciągu którego płatnicy mają dokonać korekty wysokości zadeklarowanych składek, w ocenie Sądu Okręgowego termin określony w art. 41 ust. 7 jest terminem instrukcyjnym i jego przekroczenie nie rodzi dla płatników negatywnych skutków. Stosownie do art. 41 ust. 7a płatnik składek jest zobowiązany złożyć imienny raport miesięczny korygujący o którym mowa w ust. 6 w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie. Zgodnie z art. 41 ust. 7 płatnik jest obowiązany dokonać sprawdzenia prawidłowości danych przekazanych do zakładu w imiennym raporcie miesięcznym, dotyczącym danego roku kalendarzowego, nie później niż do 30 kwietnia następnego roku. Przyjęcie tezy o prekluzyjności wskazywanego terminu prowadziłoby do szeregu rozwiązań sprzecznych z przepisami ustawy systemowej. Stanowisko takie zaprezentował m.in. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 01.10.2014r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 363/2014., LEX nr 152767 i Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 1 grudnia 2009 r. sygn. III AUa 585/09, a Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie w całości podziela wywody prawne zaprezentowane w uzasadnieniu powyższych orzeczeń, wskazujące na brak podstaw do przyjęcia prekluzyjności terminu z art. 47 ust. 7 ustawy systemowej.

Reasumując powyższe uznać należy, że W. M. była uprawniona do korekty dokumentów rozliczeniowych, w których zmniejszyła podstawę wymiaru składek za listopad 2013r. do wysokości 1.505,28zł uwzględniając okres wypłaconego zasiłku chorobowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego stwierdzając, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne W. M. jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą za listopad 2013r. stanowiła kwota 1.505,28zł.